

РЕШЕНИЕ

№ 27680

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6920** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.
Образувано е по жалба на Т. П. Г., с [ЕГН], с адрес за призоваване в [населено място], [улица], Софийски градски съд, срещу Решение №1040-21-307/12.06.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С.– град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г., издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град.

В жалбата се излагат аргументи, че оспореното решение е незаконосъобразно и издадено в нарушение на административнопроизводствените правила. Счита, че от Разпореждане №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г. и решението, с което същото е потвърдено, не става ясно основанието, въз основа на което административният орган е разпоредил връщане на полученото от него обезщетение, поради общо заболяване в размер на 993,94 лева. Счита за неоснователи доводите на решаващия орган, че е нарушил предписаният му режим на лечение, тъй като е напуснал страната, поради обстоятелството, че в болничния лист не е посочено къде следва да се проведе лечението. Моли съдът да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява се от адв.Й., който поддържа жалбата и моли оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски .

Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк.А., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като

неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска Градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

За жалбоподателя Т. П. Г., с [ЕГН], в ТП на НОИ- С. град от осигурителя му Софийски градски съд, ЕИК[ЕИК], е представено Удостоверение приложение № 9 (към чл. 8. ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО)) по болничен лист № Е20231380882 с период на временна неработоспособност от 12.06.2023 г. до 23.06.2023 г. вкл.

По реда на НПОПДОО на Т. П. Г. е изплатено парично обезщетение за периода от 7 работни дни в размер на 904,50.

От административния орган е извършена проверка в електронния регистър на болничните листове и решенията по обжалването им, като е установено, че на Т. П. Г. за времето от 12.06.2023 г. до 23.06.2023 г. вкл. е издаден болничен лист №Е20231380882 с режим „домашен-амбулаторен”.

От Главна Дирекция „Национална полиция“ при МВР с писмо изх.№ 328600-14196 от 06.03.2024 г са уведомили административният орган, че за Т. П. Г. е регистриран запис на данни за преминаване през ГКПП на Република България – излизане на 10.06.2023 г. и влизане на 29.06.2023 г.

Във връзка с предоставената информация, органите на ТП на НОИ –С. град са приели, че е нарушен режима на лечение „домашен-амбулаторен“, след като има данни за напускане пределите на страната от жалбоподателя.

В тази връзка е издадено Разпореждане №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г. на Ръководителя на Контрола по разходите на ДОО Д. Я. З., с което на основание чл.114 ал.1 и ал.3 от КСО е разпоредено на Т. П. Г. да възстанови недобросъвестно поученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода 12.06.2023г. до 23.06.2023г г. в размер на 993,94 лева.

Цитираното разпореждане е обжалвано по административен ред по чл. 117 КСО пред по-горестоящия административен орган - директора на ТП на НОИ – С. град, който с процесното Решение №1040-21-307/12.06.2024 г. е отхвърлил жалбата, излагайки мотиви, че сумите, получени за обезщетение поради общо заболяване са получени недобросъвестно, след като е нарушен режима на лечение.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 от КСО – директора на ТП на НОИ – С. град мен, съгласно Заповед № 1015-21-22/19.01.2024 г.

Потвърденото разпореждане също е издадено от компетентен орган – ръководител на контрола по разходите на ДОО – Д. Я. –З., съгласно представена Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град. С цитираната

заповед е възложено на Д. Я. Я.-З. – Началник на отдел „Контрол по разходите на ДОО“ да постановява и подписва административни актове - разпореждане за неоснователно изплатени суми на основание чл.114 ал.1 и ал.2 от КСО.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същите съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

В разпореждането, както и в процесното решение, предмет на оспорване, са изложени ясни и подробни мотиви, с които директора на ТП на НОИ –С. град е обосновал извод, че жалбоподателят недобросъвестно е получил парично обезщетение поради общо заболяване по издадения му болничен лист, тъй като е нарушил предписания в него режим на лечение „домашен-амбулаторен“.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на оспореното решение, съдът счита следното:

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение, вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най - малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Безспорен факт е, че Т. Г. е осигурено лице и при констатиране на временна нетрудоспособност на същия е дължимо парично обезщетение.

Съгласно чл.6, ал.1 от Наредбата за медицинската експертиза /НМЕ/, временна неработоспособност е налице в случаите, при които осигуреното лице не може или е възпрепятствано да работи поради: общо заболяване; злополука; професионална болест; лечение в чужбина; санаторно-курортно лечение; належащ медицински преглед или изследване и т.н. Отпускът поради временна нетрудоспособност се оформя с болничен лист по образец, който се издава за времето от първия ден на настъпване на временната нетрудоспособност до нейното възстановяване. Чл.15, ал.1 от НМЕ регламентира видовете режими в зависимост от състоянието на болния, един от които е домашен, друг такъв е амбулаторен.

По делото няма спор, че по отношение на жалбоподателя е издаден описания в настоящото решение болничен лист, в който е посочено общо заболяване – тендинит на ахилесовото сухожилие. Не е спорен и определеният режим на лечение – домашен-амбулаторен.

Разпореждане №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град е издадено за това, че жалбоподателят е нарушил определения режим на лечение – домашен-амбулаторен.

Съдът не е съгласен с извода на решаващия орган. По делото се доказва по безспорен начин, че съпругата на жалбоподателя А. Г. е била в дългосрочна задгранична командировка в [населено място], Република А. (старши дипломатически служител I степен) за времето от 01.07.2019 г. до 30.06.2023 г., и е била настанена в служебно жилище в Посолски комплекс В., със съответната регистрация на адрес 040 В., К. 8/2/5, заедно с членовете на семейството ѝ – съпруг Т. П. Г.. Това налага обоснования извод, че за посочения период, адресът е бил „домашен“ и за жалбоподателя Г.. Поради естеството на заболяване и с оглед затрудненото си предвижване, за жалбоподателя е възникнала необходимостта да проведе домашното си лечение под

ежедневните грижи на неговата съпруга, която по същото време е била на адреса в [населено място]. Режимът на лечение, който се предписва е съобразен със здравословното състояние на лицето и с необходимостта от провеждане на съответно лечение и възстановяване на работоспособността му. Когато се касае до временна неработоспособност поради общо заболяване, предписаният домашен режим има за цел да осигури на лицето да възстанови работоспособността си. В настоящия случай Т. Г. не е нарушил предписания режим на лечение, пребивавайки на адрес, който за него е бил домашен през периода на временната неработоспособност и така е осигурил в пълна степен най-благоприятния режим за оздравяването си.

За да издаде процесното Решение №1040-21-307/12.06.2024 г., директорът на ТП на НОИ – С. град е приел за безспорно установено и обстоятелството, че жалбоподателят е напуснал страната на 10.06.2023 г., два дни преди да бъде издаден болничен лист № E20231380882.

Както в процесното решение, така и в потвърденото с него разпореждане се цитира писмо от Главна Дирекция „Национална полиция“ при МВР с изх.№ 328600-14196 от 06.03.2024 г., с което органите на НОИ са уведомени, че за Т. П. Г. е регистриран запис на данни за преминаване през ГКПП на Република България – излизане на 10.06.2023 г. и влизане на 29.06.2023 г.

Видно от приложеното по административната преписка въпросно писмо с изх.№ 328600-14196 от 06.03.2024 г. на Главна Дирекция „Национална полиция“ при МВР, обаче, с него административния орган е уведомен, че на електронен носител му предоставят искана информация - списък на лица (без да се посочва кои), за които НОИ е поискала информация дали са напускали територията на Р България в периода на ползване от същите на болнични листове за временна неработоспособност. Такъв приложен електронен носител, или разпечатка от него, липсва по административната преписка.

Предвид изложеното, от доказателствата съдържащи се в административната преписка, както и от проведеното съдебно заседание, съдът счита, че не може да се обоснове категоричен извод, че жалбоподателят се е намирал извън пределите на страната преди издаване на болничния лист за временна неработоспособност.

С оглед изложеното, съдът намира, че решението на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е приета за неоснователна жалбата на Т. Г. срещу разпореждане №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град, следва да бъде отменено, както и следва да се отмени самото разпореждане № №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г., ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град, с което е разпоредено Т. П. Г. да възстанови недобросъвестно поученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода 12.06.2023г. до 23.06.2023г г. в размер на 993,94 лв.

Основателна при този изход на спора е претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените в производството разноски. Претендират се разноски в размер на 310,00 лв., от които 10 лева за платената държавна такса и 300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие. От страна на процесуалния представител на ответника, в съдебно заседание на 24.09.2024 г. е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Настоящият състав намира, че същото не следва да бъде уважено, тъй като същото е под размера на предвидения минимум, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 57 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. П. Г., с [ЕГН], с адрес за призоваване в [населено място], [улица], Софийски градски съд, Решение №1040-21-307/12.06.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С.– град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г., издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град.

ОТМЕНЯ разпореждане №РВ-3-21-01558030/25.03.2024 г., издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град, с което е разпоредено Т. П. Г., с [ЕГН], да възстанови недобросъвестно поученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода 12.06.2023 г. до 23.06.2023 г. в размер на 993,94 лв.

ОСЪЖДА директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град да заплати Т. П. Г., с [ЕГН], сумата от 310,00 /триста и десет/ лева, разноси по делото.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване.